

XXX МЕЖДУНАРОДЕН

ФЕСТИВАЛ

„МАРТЕНСКИ

МУЗИКАЛНИ ДНИ“

НАЧАЛО БЕЗ ИЗКУСТВЕНА ПРАЗНИЧНОСТ

Откриването на фестивала стана в домашна уютна обстановка. Очакваните гости от София не почетоха 30-годишния му рожден ден — друг път поне председателят Александър Райчев прочиташе встъпително слово, на балкона се мяркаха критици, на бюдателя от чужбина... Сега дори и телевизията липсваше, за да отрази тържествено то събитие. Слава богу, че ярната русенска пуолика от ново бе изпълнила залата и не остави съмнение в жизнената му необходимост!

Липсваха изненадващите заглавия, така важни за едно фестивално начало. Оставаше любопитството от интерпретацията на познати, многократно слушани творби. Аплодисментите към русенските филхармоници, диригента Алипи Найденов и солиста Алексей Корниенко — СССР, за първия клавирен концерт на Чайковски не надхвърлиха изпълнителското им равнище. Това бе нормален прочит, в духа на романтичната традиция, но с прекалена приповдигнатост и стремеж към външна мащабност. Мисля, че имаше известно фестивално престараване, особено в префорсираната звучност и в старанието на оркестъра да следва стриктно солиста. А Корниенко е пианист с предпочитания към агресивния, малко твърд звук, ефектната, но не винаги прецизна бравурност и контрастно изградена форма. Така синхронът вместо драматургичен бе сякаш диалогичен — репликите се разменяха директно, „на висок глас“, а стиловата изисканост на концерта остана добро пожелание. Имам предвид непостигнатия баланс между лирична вгълбеност, одухотворен патос и танцуваност. Най-убедително прозвуча третата част, може би поради фолклорната си свежест и липса на особени драматургични проблеми, докато в първата имаше повече от необходимата тържественост... и етюдна раздробеност на формата. Предполагам, че свикнали с интерпретациите на своите авторитетни хорове „Родина“ и „Дунавски звуци“, русенци с любопитство и малко ревност посрещат всеки госту

ващ хор. Но в „Коронационната меса“ на Моцарт (изпълнявана често на русенска сцена) толбухинският хор „Добруджански звуци“ не даде повод за съревнование — той само заяви свой установа облик. Очевидно с него работи отличен диригент-педагог, защото хорът впечатли с балансирана звучност и много тънко чувство за стил. Бих прибавил и безупречната му интонация в рамките на типично камерна фразировъчна култура. Хорът на Захари Медникарров музицира без всякаво напрежение (това е отличителният му стил-белег) с привидно стеснена, но осмислена динамична скала. В Моцартовата „Меса“, третирана камерно, усетихме ведрата празничност и естествения контакт на хора с оркестър и солисти, поетично транспониране на религиозния култов характер в една съвременна чувствителност. Бистинско удоволствие да се слушат класическите „Кирие“, „Глория“, „Кredo“, „Сантус“ и „Бенедиктус“, сякаш пренесени през вековете от църквата в Залцбург като посланици на мира и красотата.

Не бих отминал само с едно „вписване“ в успеха обединяващата роля на диригента Алипи Найденов, стиловата чистота на оркестъра и квартета от първокласни солисти, Мария Бройер — сопран — Австрия, Патриша Кайа — мецосопран — САЩ, Антъни Дартанян — тенор — САЩ, Петер Шнайдер — бас — Австрия. Те бяха едно художествено цяло и заслужават по-подробен анализ. Бих отбелязал все пак известната темброва разнородност в квартета и многолюдния оркестър предвид на възприетия камерен замисъл. Но всяко критическо издребняване би отнело от цялостното въздействие, а то беше най-важният момент в премиерния концерт. Мартенските музикални дни, 1990 започнаха без изкуствената празничност, но отново в една чудесна акустика — впечатлителната и отзивчива душевност на русенската публика.

Петър ТОНЕВ